

Тврдим смислом, разумом неуклоњивим, вишњу премудрост поседујући Стефане, и свих учитеља наследство: то у почетку целивање и то прославио јеси, сацарствујеш Цару Силе, превечну и безначалну, у непроходним вековима.

Вери утврђене, и венац доброте, истоимено поживе гледањем виде непрелестним зору сјаја: предстојивши пред Светом Тројицом, заиста пак тврдим разумом веру велику показа Стефане.

Премудрости чашу и источник трпљења, реку пак сваких добродетељи: приступајући ка том, и дотичући чашу, правду разумем ту надземаљску, како Богу угоди, и од њега се прослави.

Не послуживши твари богомудри већ Сазадајућем, но огњене претње мужески презревши, радова се појећи: Великослављени оца Господа и Бога благословен јеси.

Женик пречисти, већ Слова Слово ваплоћујући, и ложница и престо прав и мудрујући, тај именујем: и радујућа се твоме рожеству, говорим: Благословен Бог отаца наших.

Небесном славом просвећен овај храм, такво благо стиче гроб моштију твојих има у себи, наслађује се небесним премирним силама: оба слави, један хор састављајући песмама нећутајућим пева.

Небесним светом просвећење, исцелитељним даром обогаћење: притичући к гробу моштију твојих здравље причају. Радујемо се и ми збиваемо гледање: Прослављамо Бога, таквих дарова теби давајућег. Тим блажени ти испроси велику милост.

Радуј се добри војниче небесног цара, не саплете се о житејска занимања, хитрошћу свих избеже већ врага свезу: разрушив мреже његове, и немоћна до краја тог показао јеси. Јер душевно око просвећено имајући, ако и у телесних веселећи се: уместо јер ово светло невечерње тебе осијава.

Усели се у Тебе удео Очевог озарења, и невештаственим зрацима свога Божества, таму разагна многобожја, и свет просвети.

Просвећење Твоје Господе, ниспошаљи нам; и од магли прегрешних разреши их блаже, твој мир дарује.

Процвета нам пролеће благодати, Стефана новог помен празновати тог прослављенога: призивати јер сви празникољупци узносе благодарење Богу, сахранивши му тело његово у гроб цело и нерушимо, и чудесима удиљујемо се: Молећи се јер Госпођи од људи својих, као отечествољубац, и од творућих помен његов.

Радуј се Стефане блажени, ново процветање, превечнога бога даровање, које друго сличије осветли вернима, зраке простре благодатија, и црквом друго небо показујеш у бубњеве јер давидски појаше теби пак хвалу плетећи: велика јер и наравно подобна, по достојању тебе усхвалити, Богом прослављеног.

Новорасељени бесмртности рај, и красно ваистину показала јеси, дрво живота у Теби насадивши Богоначално, у утроби носећи, и рађајући: које свима искапа спасења наду верно Богородице мудровствујући Ти.

Дрво и гранчица отечеству богодања, нама ипак слава и похвала појућим, избављења сада гледање.

Уструбим трубу песме, глас празновања: свише јер небеса радују се, и земља весели се, човеком пак срца играју. Цареви и кнежеви стичу се, драгољубива показујући: слуге пак велику успојте, да се диве језици новодане нам благодати: да се краси Српска Црква имајући у почетку Симеона и Саве утврђење, напоследку пак Стефана обновљење. Које од ових просећи молим, да моле Господа. Од душа наших.

Многоплетена цевница (свирала) врлина, различија гласовима певања испуштајући, не звучања од ударања прстима, но духом надахнута, позлаћена врлинама, даровања пуна благих, сазивајући верне на празник весеља, и Стефана (Бранковића) крај (смрт) извештавајући.

И још док је био у младићском узрасту, разум велики стече и у благодости васпитан у дому очевом, и божанствене списе до краја изучи. И толико повињавајућа се родитељима својим, да сваку службу за њих испуњава. И у тој ухваћен би од варвара и у тамницу стављен, у железа тешка окован, и љуту рану од њих прими неисцелну. И отуд опет настани се у дому очевом, страдајући од ране зеница очних и трпећи с благодарешем. И не по малом времену отац његов од живота отишавши, оставља владичаство најмлађем сину своме. И тај је царствовао једну годину. Потом од велможа и од народа целог овај блажени Стефан узводи се на престо, и опет мало после од ђавола упућени обарају га иако никоје зло није створио, и протерују га далеко од отачаства свога. И тамо дође у Арванитију (Арбанију) и љубазно примљен би од оног који је владао у то време, од нарочитог (знаменитог) мужа Ђорђа храброг (Скендербега). И ступи у брак, узе себи супружницу царског корена, господара арванитског (арбанаског), благочестиву кира Ангелину, сваким врлинама украшену. И деци отац би. И ту када гоњења би, дође у Италију. И ту године неке поживе, и разболе се болешћу на коју се свагда тужаше, и у тој крај живота примивши, у руке богу душу преда, у 56 години.